

גיליון 110 :00010 קיץ 2018

++++ בראשית
שמות \$\$\$\$\$
ויקרא וווווו
במדבר #####
דברים זזזזז
קלל *****

הבה להבא

כתב עת לספרות עברית עכשווית וניסיונית

גיליון 00010: קיץ 02018

וויאג'ר 01: 21,219,551,839 ק"מ מתחת לאף של בני ציפר
וויאג'ר 02: 17,522,889,557 ק"מ מעל הראש של בני ציפר

משיח: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, סער יכין, גל עזרן,
עמנואל יצחק לוי, רועי כספי, נדב נוימן ונח אנגלהרד

עיצוב: עידן אפשטיין (idannnn.com)

דימויים אורחים: נעה גופר (עמ' 20), רחל מוגרבי (עמ' 48),
ניל כהן (עמ' 56), בן נתן (עמ' 63)

ניקוד: רועי "הכריש" שניידר

מו"ל: מקום לשירה

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פייס: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט,
מועצת הפיס לתרבות ואמנות

רעואל שועלי

תמונות של מ.

כן, זאת אף. הצהרים הבהירים השאירו אותך פה ושם בחובות לא משמעותיים לקלאסיקות. אבל הייתה לך תכנית, וחכמת שעות בסטודיו לבקורים הארזים, לקפה, לעציצים המשתרעים יפה בוילונות האפרים - הם מרככים את האור הקשה. התשלומים אז היו לא גבהים. הרזינסי בונציה הגיע מהר - והלך. היה או לא היה לך חבר ובגלל איזה חג לא הספקתם למיפאלאנג'לו. ואומרים שהיא שוקעת - סנטמטר כל שנה; את מעדיפה את זה על האפשרויות השניה; לצלל בבת אחת, לאבד הכל לאחד רזה שיקח אותך לקליפונגה, עם שרפוח הענק והאמנות הקינטית שלה. ואמנם הגירה תמיד הייתה שם בשבילך אבל גם מיצב שתוף קהל; "Perpetuum Mobile" - חץ נוקב אל לב הפלכלה. ראיתי אותך שנים בתמונות, לבושה היטב ותוך כדי תנועה למדת לעשות הכל; צלום, שירה, משחק. קוית למצא את המקום שבו הכל יקרה בבת אחת. יש לך כשרון מסים; אנשים באו אליך - והרויחו את עצמם. שיחה אחר הפכה מעין צלום הזמן; מחשבה בלי התחלה, חבורים חדשים, ורעיון פילוסופי, האחרון שאספת, יש בו קריאה לותר על דבר שמעולם לא החשבת כשלוך ורומנטיקה - עליה את מנסה לכסות מתוך איזו בושה אבל היא חוזרת ומופיעה; כמו מכתב שתמיד מגיע ליעדו. בינתיים תל-אביב עברה על פניך, והקסם שלה מעורר התרגשות בלי מוצא. יש לך הערות מוכנות על הרחובות המלאים, על בתי-קפה וסרטים. ותלונה פבושה על הגברים שפגשת. הם לא היו טובים ממך בשום מובן. ואי-אפשר להגיד שהיית זרה; כל מיני באו

ולקחו ממך את הלקח הזה או שנתת אותו כמעט בלי תמונה. והם בנו חיים מלאי-שמש שנדמה שאפשר לראות דרכם, אבל שום-דבר לא באמת מתגלה. עם השנים את מעמדי בחוף המזכרות; ציור אחד מפשט מאד, הזמנה לפרימירה של בת-שבע ותצלום בסגנון פולארויד שהדבקת למראה; את, מקפלת בפנה של חדר לא מפר; מה את חושבת? Whose room is it? Who comes and goes? מי באמת היה רומיאו?

ואת מישהי שגוף היה הנושא שלה וכל זה נגמר וזה כל מה שהיה.

7/72

6/72

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

רעואל שועלי

לס. יזהר

"your water is a sore"

- Hamlet

1. שְׁהִיא אֲרָכָה. אֲרָכָה לֹא יָדַע אֶת פְּרִטְיָהּ.
2. שְׁהִיא מְתִישָׁה. פְּרִטְיָהּ לֹא יוֹדְעִים זֶה עַל זֶה.
3. שְׁהִיא מְלֵאָה בְּשָׂרִיקוֹת לֹא-אֲכַפֵּת, קוֹץ כְּבוֹשׁ, רֶטֶט קוֹל מְפַקֵּד, וַיִּמֵּם. בְּקִשִׁי. אוֹלִי רַק צָנוּר מְפַכָּה עַל אֲדַמַּת הַשָּׂדֶה.
4. שְׁבַעְרָב כָּל אֵלֶּה דְהִים בְּזָה אַחַר זֶה.
5. וְרֹאשֵׁי הַגְּבָעוֹת מְחַזְקִים אוֹר יוֹתֵר מִהַנְּאֻדִי אֶף אֲבָנֵי-הַתַּל שֵׁם רִיקוֹת.
6. וְאֶפֶס מְאוּס. שְׁעֵמוּם, הָאוֹיֵב וְהַרִיחַ שְׁלוֹ שֶׁל עֶפֶר מְדוּרוֹחַ.
7. וְהֵאֱפֶק תְּמִיד קוֹ אֶל קוֹ כִּמוֹ אֵב מְלוֹה.
8. וְכִשְׁפָּר רְצִיחַ לַחַת אֶת הַכַּל עַל הַפְּלִי, הַמְנוּעַ כְּבָה וְקַרִירוֹת עוֹלָה מִהַעֲשָׂבִים. הֵם עוֹמְדִים לְבַדָּם כָּל הַלַּיְלָה.
9. אֶת כָּל אֵלֶּה אַתָּה מְלַמֵּד. וְסִפְרִיךָ הִגִּיעוּ אֵלַי מִתוֹךְ עֲזָבוֹן אוֹ מִקְרָה, בְּלִי אֶף פִּתְקֵךְ אוֹ הַקְדָּשָׁה. מִגֵּעַם נִדְמָה לִי יָבֵשׁ כִּמוֹ מַחְבְּרַת, כְּלוֹמֵר, מִשֶּׁהוּ שְׁכַמְעֵט מְצֻנָּה. וְאִז עוֹד הִיָּתָה לִי מַעֲט רוּחַ מְרָד וְנִכְפִּיתִי לְקִרְא בְּעֵינַיִם קֵהוֹת וְאַחֲרֶיךָ לֹא רְצִיחִי שׁוּם מְרָד, לְמֶרֶד יֵשׁ רוּחַ מֵאֵד מְבַגְּרָת. קְרֵאתִי בָּךְ כִּמוֹ מִתוֹךְ בְּחִילָה שֶׁל נְסִיעָה (בְּאוֹטוֹבוּס כְּתִיתִי, שָׂרִים שִׂירִים גָּסִים עַל שִׂירֵי מוֹלְדָּת), וְנִשְׁשִׁיתִי אוֹתְךָ, אוֹלִי הַתִּירָאתִי לְרֵאוֹת אֶת חַיֵּי הַפְּנִימִיִּים כְּנוֹף; מֵה שְׂרָאִיתִי – לֹא יִכְלַתִּי עוֹד; אֵין גְּבָעוֹת, חִילִים אוֹ שְׂבוּיִים, אֵין לְמוֹדֵי חוּץ רַק קֶלְפָּה – בְּתוֹכָהּ אַתָּה מְלַךְ עַל מְרַחֵב לְלֹא סוֹף.

אֲנִי מְבִין אוֹתְךָ סְמִילָנְסְקִי, אֲנִי מֵהִיוֹשְׁבִים בְּכַתְּתְךָ,
אֲבָל אֵין לְךָ יוֹרֵשׁ. יוֹתֵר לֹא יֵהִיָּה.
עֲבוּרֵי אוֹלִי זֶה הִיָּה מְקַדָּם
וְאוֹלִי מֵאֵז וּמַעוֹלָם חֵי בְחוּכֵי מִין חֵיל-עוֹבֵד-אֲדַמָּה
שְׁזָהָה אֲצִלְךָ אֶת אוֹתוֹ הַמְבֵט
כְּמִי שְׁפַתָּאֵם מְבִיט מְבַעַד לְמִשְׁקַפֵּת הַפּוֹכָה,
שְׁבַכְל הַלִּיכָה רוֹאֶה אֲבָנִים
כִּמוֹ פּוֹעֵל כְּפִיָּה
(אוֹ כָּל מִי שְׁמַלְאֲכָתוֹ אֵינָה שְׁלוֹ);
וְרוֹאֶה בְּרוּחוֹת נַעֲרָה מְתַרְחֶקֶת
כִּמוֹ לְתוֹךְ נְהַר קָר.

וְאִמְנָם בְּעִבּוּדָה הַרְגִילָה לֹא רָאִיתִי אוֹתְךָ
רַק כְּשִׁדְפוֹ הַבוּר מְחַלִּיקָה בְּטַפִּיחָה,
כְּשִׁפּוֹרְקַת הַגְּדֵר אֶת מְתִיחָתָה
וְהַכְּעַס עַל הַהִשְׁחָתָה, הַזְּמַן הַמַּת, הַהִמְתָּנָה
(כִּי אֵין הַשְׁפָּתִים שְׁנִשְׁקָתִי אוֹכְלוֹת אֲדַמָּה)
וְהַרְמַתִי אֶת הַמְבֵט כְּמַחְפֵּשׁ
מִתוֹךְ רְצוֹן חֶזֶק לְנִקְמָה בְּנוֹף הַכְּלוּמִי, הַרְחֵב וְהַבְּהִלָּה
שְׂאִין אֶף נִקְמָה – מֵאֵז בְּכָל מַחְשָׁבָה כּוֹלֶלֶת
אֲנִי מְבַחֵין בְּאִיזָה שִׁיּוֹר מְמָךְ
וְרוֹאֶה נוֹף אֲנוּשִׁי שְׁמַעֲלִיו אֵין דְּבָר.
שׁוּמָם מְרַב גְּאוּהָ.

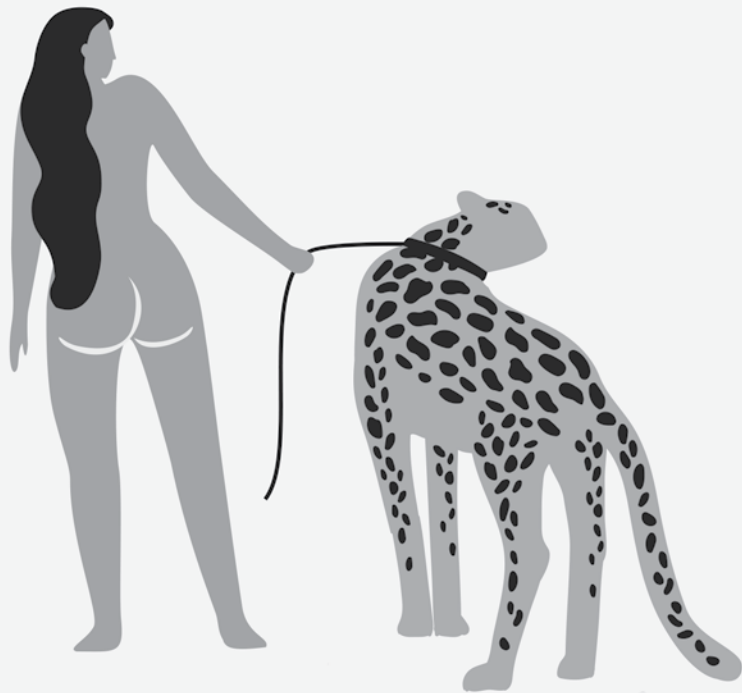
וְעַכְשָׁו מֵאִיזָה מְרַחֵק עֶקְרוּנִי שׁוּב אֲנִי
מְדַמָּה שְׂאֵתָה רוֹצָה שְׂאֵשְׁלִים מְלֵאכָה שְׁהִשְׂאֲרָתָ אַחֲרֶיךָ;
שְׁלֵמֵרוֹת הַכַּל אֲגִיד מִשֶּׁהוּ עַל הַרְדִּיפָה הָאֲרָכָה (אַתָּה דוֹרֵשׁ לְדִיִּק
בְּמַדַּת הָאֵהָבָה). וְרַבִּים אַחֲרִים גַּם כּוֹן מְבַקְשִׁים.
אֵינִי יוֹדַע לְמָה אֲנִי צוֹחֵק דְּוֹקָא לְךָ.
אוֹלִי אֵין לְךָ דְרִישָׁה
לֹא עִם שְׁנוֹת הַשְׁתִּיקָה שְׁלֶךְ.
אֲבָל זֹאת שְׂאֵלָה לְבִיּוֹגְרַפִּים.

$\frac{9}{72}$

$\frac{8}{72}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

10. במקומך עכשו
שאינו בגן עדן
אבל מקום טוב והוגן
אתה בשדה לבן נאפד באש שמש
תחת זריחות ושקיעות יומיות
ושמים גאים וגבהים.
מין ליר נטול סערות.

שני פוקר

פגיס

אתה מנסה לעמד על עצמך דרך חשבון עם הדברים:
ראשית תחסר ממך, שנית תגלה מה עולה גם בלעדיך.
אין ספק, אתה מוצא, (כאלו לא ידעת), האין סוף פרוך
בדמיון של חסרונך. אף לאמד את גבה האדם

מתוך מאורח עורו, זה רק חלק קטן, אתה עוד צריך להכנס
אל תוך גופם של שאר הברואים, להיות רוח צונן
ששב על הערף שלך, ומח בתוך הלב של התלון
משקיף דרך ארבות העינים על עדנת הנדון, כדי לומר:

אני דן

מי עלי להיות?

$\frac{13}{72}$

$\frac{12}{72}$

שני פוקר

תמונה

בחסד טכנולוגי נלפדה האטמוספירה בגון החלבי
שם אני נצבת, מנקדת המבט, מעט לפני זו שעמי,
אנחנו יושבות באגם הקפוא, בזנבו של זמני,
ומגבלות התמונה מחקשה על בשרי: אין די עמק

ללכת אחורה,

ובשיר אחד קשה לתפד כמה סוגי אני
ואני, (זו הפועמת), מיטב שאמר בקצור:
אמא ובת שטות בסירה בצורה של ברבור.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

כאילו יואב עזרא

אִיךָ פִּתְּאָם הַכֵּל נִגְמַר אָדָם יוֹשֵׁב עַל חֲבִית רִיקָה
שֶׁל כָּלוּם
וְזָהוּ
יֵשׁ
וְהַכֵּל נִגְמַר
הַכָּלוּם מִתְּפֹצֵץ עַל פְּנֵיךָ

כלום נמחק יואב עזרא

אִם בְּרִצּוֹנְךָ לְתֹאֵר אֶת עֲבָרְךָ עָלֶיךָ לְהַחֲאִמֵּץ לְתֹאֵר כָּלוּם נִמְחָק

$\frac{15}{72}$

$\frac{14}{72}$

אבל יואב עזרא

אָדָם יָכוֹל לְהֵרֵג אֲנָשִׁים אָבֵל לֹא לְהַחְיֹת מֵתִים

הנשמה והשמים יואב עזרא

הוּא תִצְאֵי לְקִרְאָתִי נִשְׁמָה כְּצֹאת חֲמָה לְפָאֵר תִּכְלֹת בְּעוֹלָמָה שְׁמַיִם

בית-קפה יואב עזרא

מִשָּׁה בֶן-שָׂאוּל
מִשָּׁה בֶן-שָׂאוּל
מִשָּׁה בֶן-שָׂאוּל
מִשָּׁה בֶן-שָׂאוּל
מִשָּׁה בֶן-שָׂאוּל
הֲיֵה חֶבֶר שְׁלִי
הֲיֵה יָדִיד שְׁלִי
הֲיֵה אִישׁ שִׁיחָה שְׁלִי
הֲיֵה אִישׁ נְעִים שְׁלִי
הֲיֵה אִישׁ צָחוּק שְׁלִי
הֲיֵה אִישׁ מְטִיל שְׁלִי
הֲיֵה אִישׁ קָפָה שְׁלִי

מֵאֶפֶה

סִנְדוּיָךְ

עֲתוֹן

סֶפֶר

חִיּוֹךְ

נְעָם

הַלִּיכוֹת

הֲיֵה

הֲיֵה

הֲיֵה

הֲיֵה

הֲיֵה

הֲיֵה

אִישׁ

אִישׁ

אִישׁ

אִישׁ

בְּעִגּוּעַ

נִכְמָר

בְּפְרוֹסַת לָחֶם

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

שגיא אלנקוה

א

אלנקוה דואג
 לעצמו
 בכך שאינו
 נע
 בתוך ספינת
 האי תנועה
 שנעה
 עם הזרם
 המעגלי.
 אלנקוה
 מת
 בתוך
 הארון
 השחר
 שהוא
 חזיו
 שהוא
 אלנקוה
 עצמו.
 ואם יתעורר
 לחיים
 יתנפץ
 הארון
 לתוך החשכה.

17
72

שגיא אלנקוה

פיגור שכלי

רק
 בְּדֵל שֶׁל עֲצָמוֹ.
 אוּלַי אֶפְשֶׁר לְגַעַח.
 אוּלַי אֶפְשֶׁר לְדַאֵג.
 שְׂגִיָּא הוּא חִיָּה
 שְׁלֵא יִרְדֶּה לְתַהוֹמוֹתֶיהָ
 כְּשֵׁם שְׂאִינֹו רְמֵשׁ
 הוּא רְמֵשׁ,
 קְלִפָּה שֶׁל דְּבָר
 יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
 דְּבָר.
 אֵין בּוֹ פְּנִים
 הוּא תְּנוּעָה דּוֹמָמָת
 שֶׁל חִפְץ
 שְׁקֻרֻיָּה חַיִּים.
 אֲבָל זֶה תְּנוּעָה
 מוֹסִיקָלִית $\frac{19}{72}$
 וַיְמָה אֲנִי מִבֵּין
 בְּמוֹסִיקָה.
 הַדּוֹמָם מוֹסִיקָלִי.
 הַדּוֹמָם מְגֻנָּן
 בְּחוֹד עֲצָמוֹ.
 מְגַדֵּל אֵיפֶל
 הוּא חֲקוּי שְׁלִי.

$\frac{19}{72}$

$\frac{18}{72}$

מָה זֶה הָאֲשֶׁלְיָה
 הַזֶּה שְׂשֻׁגִיָּא
 יוֹצֵר בְּפְנֵי קוֹרְאִיו
 שְׂאֵנוֹ שִׁיחֹו
 מְעַנֶּקָה
 לוֹ סִגְלָה
 פְּנִימִית,
 שֶׁהוּא יוֹתֵר
 מִמְכָּשִׁיר
 שְׂתַּפְקִידוֹ
 אֶחָד
 לְהַנִּיעַ אֶת גּוּפוֹ
 בְּאֶפֶן מוֹזָר
 לֹא לְהַפְעִיל מְאֻמְצִים
 בְּעֵקֶר לְהַשְׁגֵּת
 מְזוֹן וּמַחֲסָה
 אֲלֵא לְהִיּוֹת קָטַע
 מִמִּשְׁלַב תְּנוּעָתִי
 מְעֻרְפֶּל.
 כְּחֵלֶק מִכּוֹר,
 שְׂגִיָּא מִיַּחַס
 לְעֲצָמוֹ פְּנִימִיחַ
 מְעֻרְפֶּלַח.
 גָּעוּ בִּי הוּא
 מְבַקֵּשׁ
 כְּמִי
 שְׁיֹתֵר מִדְּחֻפִּים
 עֲצָבִים לְנוּע.
 כְּמִי שֶׁבְּמִקּוֹם אַחֵר
 הִזָּה עֲלוּל
 אוֹ שְׂמָא עָשׂוּי
 לְהִיּוֹת עוֹר
 אוֹ חֶרֶשׁ
 אוֹ מְשֻׁתָּק,
 כְּמִי שְׂמֻקִּים

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אבינו

שגיא אלנקוה

כְּשֶׁאָנִי הוֹלֵךְ אָנִי כְּמוֹ
 בּוֹעֵט בְּעִטּוֹת קִטְנוֹת בַּמְדַּרְכָּה.
 מָה עֲשֵׂתָה לִי הַמְדַּרְכָּה?
 הָרִי יֵשׁ רַק אַחַת כָּזוֹ, מְדַרְכָּה,
 רְחוֹב יָחִיד כָּזֶה, בְּיָקוּם הַיְדוּעַ,
 וְרַק הַזְדַּמְנוּיּוֹת מַעֲטוֹת מְאֹד,
 לְהִדַּק לְכַבְרַת הַדָּרֶךְ הַקְּטָנָה הַזֹּאת
 אֶת כַּפּוֹת רַגְלֵי וְנִעְלִי.
 מָה עוֹשֶׂה אֶת הַמְרַחֵב לַהֲיוֹת
 בְּתוֹךְ חֲשָׁף גְּדוֹל?
 וְאֵיךְ מְנַצְּחִים אֶת הַחֲשָׁף?
 אֵיךְ אֶפְשֶׁר לִפְגֹּשׁ אָדָם, לֹא כְּמַחֲוֹת
 פְּרֻדָּה מִחֲמַשְׁכָּת, אֶלֶּא בְּלִי לַעֲצָם
 אֶת הַעֵינַיִם חֲזָק.
 אָנִי נוֹגֵעַ בְּדַבְרִים בְּמִין חֲנוּעַת גְּרוּד,
 הֵם נְהִיִּים לְבֶן רִיק בַּד בְּבִד שְׂאֲנִי
 נְהִיָּה בָּהֶם.
 הַחַיִּים הֵם מְשֻׁהוּ חֲלוּל כְּמוֹ תֵּף,
 אֲנַחְנוּ הַהֶדֶף מִתּוֹךְ עֲצָמָנוּ.
 אָנִי לָצֹן שְׁלוּמִיָּאל, שְׂכָל רְצוֹנֹו
 לְפָזֵר שְׂמִחָה, וּמְרַב שְׁלֵהוּט לְכָף כֹּל כָּף
 יוֹדֵעַ רַק לְפָזֵר אֶת הַזְדַּקְקוֹתָיו, אֶת עֲצָבוֹנוֹ
 לְכָל עֶבֶר.

$$\frac{20}{72}$$

$$\frac{21}{72}$$

א

שגיא אלנקוה

הִיא לֹא הוֹלְכַת לִישׁוֹן
 עַד שְׂאֲחָרוֹן הַיְלָדִים יָרְדָם.
 וְאֲחָרוֹן הַיְלָדִים לֹא נָרְדָם
 עַד שְׂתַלְּף לִישׁוֹן.

יקום מלילה

עודד כרמלי

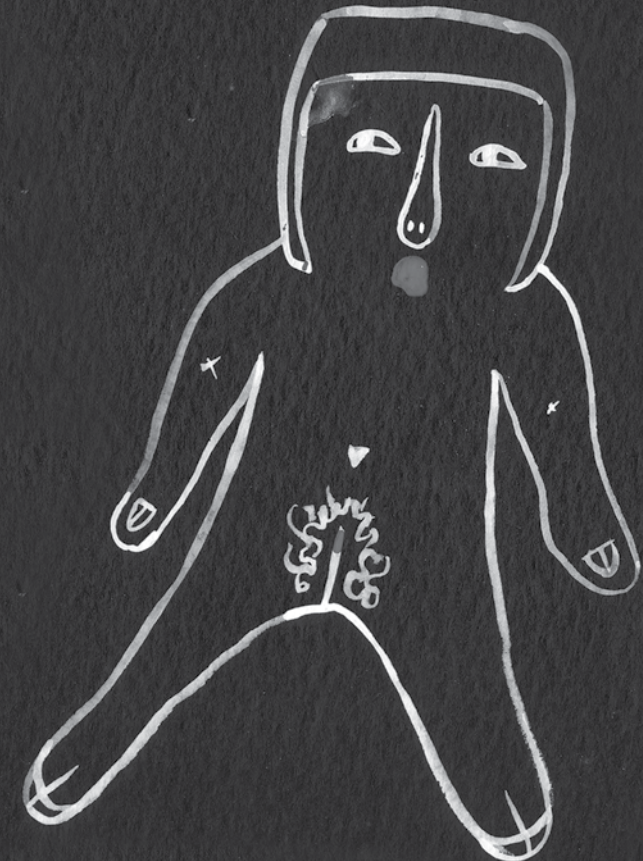
מתוך ספר בכתובים

← האבא פוחד מהמשורר כי האבא משורר
בעצמו. שאפסו עותקיו ואבד מקורו ושירו האחד
משורר בעצמו. כל אחד משורר לאחר וחולם
משורר בעצמו.

← אבי שבאבי, בנך שבבנך נלחם בנורות
ופוחד מהחושך. אבי שבאבי, אתה גש אל בנך
הבלתי נגיש, אתה תן לו ירח בין לבין, אתה
תגולל את בלילת-לילו ותייצבה עמדו לנחם. אבי
שבאבי, זה רק אתה. אין מלבדך. ההוא בשלו.

← אבי חשוך צל, אבי שבאבי. אבי חשוך צל
ואני בנו צילי נמתח עד לילי. אבי שבאבי, ככה זה
לא ילך. ככה זה ילך - בלי שנדע זה על זה, שני
אורכי גל שונים בתכלית, לא מתאבכים בכלל.

← אבי שבאבי, אתה שצלך באורך היקום,
עשה שילך הצל. עשה שילך הצל, הלילה הקטן,
ויבוא האבא.

←-- אבי שבאבי, עשיתי מיפוי גנטי אישי,
גנאולוגיה של מאתיים אלף שנה, ולא מצאתי
אבא.

←-- אבי שבאבי, הדרך את בנך שבך, את אבי
שבי, בדרך היד. דרך היד עוברת דרך החיים. אבל
החיים יעברו יפה מאוד גם על יד.

←-- אבי שבאבי, אל תיתן לי לעבור על ידך
כפי שעברתי על ידי. כפי שעברתי עלינו לסדר
היום, הוא סדר יומך הרצחני, מעשה ידך. ובכן גם
אני מעשה ידך.

←-- אבי שבאבי. מה לעשות עם הידיעה
האומללה הזאת, שאין לבטלה בהינף יד, שאני
מעשה ידך המבטלות? אבי שבאבי, נפנף ידך
על דרך השלילה, ואני אנפנף את ידי על דרך
הרוח, והדרך תנדף את שנינו, כדרכה. ואני
אתנדף לשלה ואתה תסתגף בשלך. אתה תמיד
מוגף בשלך. ידך היא מגף. שלושת קווי ידיי הם
עקומות מהירות הבריחה מכדור הארץ, ממערכת
השמש ומהיקום כולו, בהתאמה. בהתאמה לך. כי
הכלום אינו חמור כמחי ידך. כי החומר אינו כה
מחמיר לידך.

←-- אבי שבאבי. ידיך הקוטלות יכולות לבטל
את היקום במחי. בכך אתה אלוהים. ורק אותי
מעשה ידך אין בידך למחות. ובכך גם אני הזעיר
מעין אלוהים.

←-- אבי שבאבי, לחץ את ידי על הדרך, בוא
ניפרד כאלוהים.

←-- אבי שבאבי, בוא נשורר:
עולם בית חללית אם ואב שיפוס
עולם בית חללית אם אב שיפוס וכפר סבא

←-- אמי שמאחורי אבי, אבי שמאחורי
עצמו, אני שמאחורי החללית, החללית
שמאחורי הערפילית, הערפילית אינה מסתירה
דבר.

←-- אמי שמאחורי אבי. אמי שמאחורי העץ,
ביתי שהרבה אחרי עולמי, אני עייף. מה פשר
משחק המחבואים השטני? אני עייף. צאו כולכם
לקראתי. בואו לקראתי, אני עייף. אני כאן. מה
עוד אתם רוצים? אני כאן, בחוץ, נוכח. אינני יודע
איך להיות יותר נוכח מכן. זה מה יש. וכולכם
אינכם.

←-- אבי שבאבי, מחל לי, בנך האינסופי, האני שבאני, האבי שבאבי, בנך האמתי נפל ואין בכוחו לקום ביקום. אבי הרוחני, מחל לאבי הגשמי, לאבי הסתמי. כי אתה שאינך, ומעולם לא היית, רק אתה היית נוכח בחיי.

←-- ואבי שבאבי, מחל גם לאבי על בנו.

←-- אבי שבאבי, מחל לאבי על בנו, מחל לו על משך קצרים רבים, מחל לו על שמיים וארץ משייטים בכיוונים הפוכים, על רוח הופכת עצמה ואינה מפרכת חיים, על רוח מפיתה ומפזרת ואינה מכילה חזרה, על רוח מכלה ומתכלה ואיננה מחילה כדרך הרוח.

←-- אתה מחל לו כדרך הרוח, אני אמחל לו על דרך הכלום. בעיני רוחי כל מה שהיה מבחינתי כלא היה. וזו אינה סליחה גדולה, אלא אמת קטנה: מבחינתי באמת לא היה כלום. אותיר לאבי שבאבי לנהל את השיחה. אתיר אותי ללא היה.

←-- אבי שבאבי, אני בוכה עליך. אני בוכה על עצמי. אני בוכה עד שאינני זוכר על מה אני בוכה.

אבי שבאבי, הרי מה בסך הכול קרה? כל שאמרנו זה לזה היה מילים. ידיים לא הרמנו. בקושי קולות. אלא שעל זה אני בוכה:

←-- אפילו ידיים לא הרמנו. אפילו קולות.

←-- אבי שבאבי, פתח פה לקולות משפחתי. אבי שבאבי, הכבד ידיהן של כל המשפחות הקלות מאוויר ולכן נחנקות. אבי שבאבי, הקל על רוחן של כל המשפחות הקלות מאוויר וכבדות מיקום.

←-- אבי שבאבי, הטבלה המחזורית צריכה להתחיל מזהב. פחות מזהב אין שעם להתחיל לריב, להקים משפחה, לחיות.

←-- אבל האבא פוחד מיסודות כבדים. אבל האבא פוחד מעצמו המשורר.

שוב שער אש
 בעד מאות קודמות
 אתה נצב שחול על בהונות
 לחופה המרגש של אפיסת הכחות - -

תאר לך.

לילה חלמת לבן
 בין קירות שנוקים בטיח
 מתעורר
 להתפורר
 בטשטוש השכיח
 נהרג לחוף הרצף
 באצבעמחט מנסה
 קולות מתוך משכית דרוסה
 זמזומכאני כמו שלחן
 כמו נתוח כמו פתיחה

לעשות בך שקית
 לרביה עצמית
 אולי תנביט
 זו חדש של אינולידים
 חשוכי עינים
 רסוקי חזה
 באויר הזה עוד
 יהיה - -
 יהיה לנו.

שאז כשידדת לערב ללקק את הצללים
 שאז כשחךשחשך וגנים פלוחים ככוכבים
 מקום נלך להתבטח
 בלילה הרוחם
 בחיים הנהוגים ההם
 כשהיית
 לגמרי לבדי

וקרעי הפרג דממו בנחיריך
 וגלדי העצים דבקו בצעדך
 ומשהו שאין לו שם הושיט את ידך
 ברמיזה אל תפארת המעמק.

ומאז בתוך האזן הפרויה בלילות שלוגים
 או בימות טביעה
 נד חוצב שמים בוערים
 וקולות מגרונות שבורים שרים
 ומעטות הפעמים היינו
 ככה בודדים - -

עוד יהיה לנו.

עוד יהיה לנו (שם) סמוך על שפתותי-הלילה
 רוגע כרדום בצד המעגל
 ידים עוד יהיו $\frac{29}{72}$
 אחוזות במחט $\frac{28}{72}$
 עושות במלאכה בהלוח נרפה
 תופרות לך שפתים במקום עפעפים
 עפעף במקום
 פה

ומשהו כתר בקטבים ההפוכים
 על קרקעית הים
 במעטר העשבים
 יפקח
 ימצמץ בעיניך
 אפטר ידבר
 אפטר שאליך - -
 עוד יהיה.

* * *

כְּשֶׁמִבְעַד לַחֲרִיקָה הָרוֹעֶשֶׁת שֶׁל
 נְסִיגָה עֲקֹשֶׁת אֶל
 נִקְדַּת הַהֲנַגְפוֹת
 יְהִיָּה לָנוּ
 אַתָּה מְכִיר לְאוֹר הַלְבָנָה אֶת
 צַעַר הַסּוּסִים הַכְּבֵד
 וְהֶאֱזֵן, חֲדַלְהָ-מִשְׁמַע,
 מִשְׁמִיעָה

וְהִידִים מְקַבְּלוֹת
 אֶת הָאוֹתוֹת
 בְּהַכְנָעָה - -

יְהִיָּה לָנוּ
 עוֹלָם
 הַמְסִים לְגוֹעַ

פּוֹתֵחַ בְּמַחְזֹר שְׁנִי.

$\frac{31}{72}$

$\frac{30}{72}$

לוֹ פַעַם אֲדַהִיר אֶת עֲצָמֵי
 בְּשַׁעַת חֲשֵׁמֶל וַיְמִים
 בֵּין רוֹכְבֵי-עַל-תְּדָר רְעוּדִים
 פְּצוּלֵי-קֶרְנִים
 לוֹ פַעַם עוֹד אֲדַע
 לֹא לַחַת אֶת הָאֲחֵר שֶׁל הַפְּנִים
 אֶל הַמְּבַעֵית
 אֲבָל לְשִׁתּוֹת אֶת הָאִמָּה
 בְּעֵין פְּעוּרָה
 בְּדַבְּקוֹת
 בְּשִׁקִּיקָה
 וּמֵה שֶׁפִּחְדָנוּ בַּחוּץ
 יֵצֵא לְהַחֲנוּצָץ עַל פְּנֵי הַמִּים
 שׁוֹטֵט חֲשֵׁכָה
 רוֹכֵב-שְׁמִים
 בְּנִתְז הַלִּילִי הַמְּפֹלֵשׁ
 כְּשֶׁהַפְּנִים מְחַקְפְּלִים עַל עֲצָמָם
 וּמְחַדֵּשׁ
 בְּשָׁנִים קְפוּאוֹת עַל שְׁמֶשֶׁה
 בְּשִׁפְחֵי גוֹסֵס מְעַקְמוֹת
 כְּשֶׁדְמָמָה נְשׁוּמָה-בְּקִשֵׁי
 מְחַאֲגֶרֶפֶת בְּרֵאוֹת - -

לוֹ מִיִּשְׁהוּ אִי-שָׁם מְצוּי
 מַעְבֵּר לְרַגְעֵי הָעֲנוּי
 וְלוֹ פֶּה
 וְלוֹ אֶזֶן
 וְלֹא יִחַדֵּל לְתַהוֹת.

כְּשֶׁהֲרֵאוֹת נִדְרָסוֹת כְּמוֹ עֵלָה-נִדְרָר-שְׁלֶכֶת

עוֹד יְהִיָּה לָנוּ

כְּשֶׁעוֹלָם מְעוֹלָמוֹ נוֹדֵד

יְהִיָּה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

מה שמפחיד

אופק קהילה

מה שמפחיד במשחקים של המחשב זה לא מפלצות והדברים שמנסים להרוג אותך. הם לא יהרגו אותך לעולם. אתה מחויב למשחק. בשביל זה יש לך דמות שתמות בשבילך לנצח. הדבר המטריד זה שאתה נמצא שם בבניין שומם, אולי באיזה בית ספר ישן של משחק אימה תאילנדי ואתה יודע אבל הדמות היא לא יודעת בשבילך שמחויב לחלונות השחורים של המסדרון האלה אין שם שום דבר שקיים במציאות. הדמות היא לא יודעת אבל אתה אין לך דרך לברוח מהדיעה שהחלונות השחורים הם לא פותחים שם לילה, זה לא שהיה אפשר לצאת מהבית ספר של המשחק ולרוץ בתוך העומק של שדות, אולי אפילו לבתים באיזור, אולי אפילו לחזור הביתה, אבל שמעבר לחלונות השחורים האלה אין לילה ואין איזור ואין בית ואין פלום ומה שהם זה דיקט שחור שמסמן את הסוף של העולם הידוע, את הגבול המוחלט של מה שיש שם בקיום, את המוות של הפלום שמסתובב במעגלים כמו חיה רעבה מסביב לחיים ומחפש את הפרצה להכנס.

מפלצת של אבן

שי קומרוב

אני משתמש בעדשה הממקדת החזקה ביותר שיש לי וחורף במבטי את העולם, שמתפרק כמו מחצת גזר יפנית. המפלצת הפרטית שלי מוחאת כפיים, ואנחנו לוחצים ידנים, מספקים. עבודה טובה! עבודה טובה. מה נעשה עכשו? ובכו, אפשר ללכת לעבודה כל בקר. אפשר להיות מאד ברוכים אפשר להסביר כל דבר שאומרים, להיות מאד ברוכים, לא להשאיר מקום לאי הבנות. אפשר לפחד מאד. וכל זה לא נאמר כבקר, לאלא, כל זה נאמר אף ורק בחזקת הקו המקוקו על מפת האוצר ובנסיון לשחזר את המפה ההיא, קעקעתי על עצמי קו מקוקו ועכשו כלי קוקוים אני מפלצת מקוקות, יש לי המון קרניים. אני יודע כל מיני דברים שלא ידעתי. שלמתי מחירים, השפלתי השפלה, שקלתי ובחנתי ומדדתי ובדקתי מכל הזוויות הנחתתי כל מיני דברים על כפות המאזנים וערכתי השואות עד כדי כך שבוקעות ממני כפות מאזנים כמו כנפים שהן משקולות אני נופל הרבה פעמים אני אבן שמתרסקת על אבן, אני מפלצת של אבן אני מרצפת רחוב והרחוב סואן וכל נעל היא לטוף על הלחי ולפעמים אני כל כך כועס שאני נסדק ושוב נסדק ונסוף עובדי עיריה צריכים לבוא ולהחליף אותי

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

1.
 אָדָם יֵצֵא גְבוּל גּוֹרְלוֹ אֶךְ לֹא
 נִכְנָסָה בְּמִקּוֹמוֹ שְׁמֵשׁ
 בְּמִקּוֹמוֹ לַעֲיִם
 מִחֲגָלִים: גְּלִגְלֵי שָׁנִים, רְמוֹת חֶפֶשׁ
 וְהָרִי יֵלֵד פְּנִימִי וְעוֹד יֵלֵד פְּנִימִי
 יֵלְדִים פְּנִימִיִּים מִמְצִיאִים
 מִשְׁחָק לְהִתְאִים
 רְנוּחַ בֵּין שְׁנֵי אֶל שֵׁן
 כָּל הָעֲרָבִים הַגְּשׁוּמִים
 לִיצוֹר מוֹמֶנְט וּלְהַעֲבִיר.
 הַהוֹרָה לֹא יָשׁוּב
 לֹא יִסּוּב מִפֶּתַח בַּחֹר הַמְּנוּעוּל
 וְיִרְאֶה עַל הָאֶרֶץ
 אֶת כָּל תְּמוֹנַת הַנְּעֻצְבוֹת.
 פְּשׁוּט תִּצְטַרֵּף לְהִתְבַּצֵּעַ גְּדִילָה.
 פְּשׁוּט הַכְּדוּר יִשְׁלִים אֶת סִיבּוּבוֹ.
 עַד אֲזַ גּוֹרְלֵךְ
 חֲתוּף עַל צוּאָרוֹ לִפְנֵי
 הַמֶּקוֹם שֶׁבּוֹ צוּמַח רֵאשׁ
 הַהֶפֶף מִמְּפֹשֶׁל מַעַל
 גּוּף בְּלִי גּוֹרְלֵךְ.

2.
 אָדָם חָשֵׁב שֶׁהוּא מִבִּיא
 אָדָם אַחֵר אֶל גְּבוּל קִדְשׁוֹ
 אֲבָל לְקִדְשׁ אַחֲזִיזִים הַכְּרָחִיִּים שֶׁל מִים
 גַּם בְּסִפְרֵךְ
 אִם עֲנִינָה שֶׁל נְעִרָה לְצַחֵךְ
 הִיא תִשְׁעוֹן עַל שְׁפַחַת בָּאָר.

3.
 שֵׁם הַנְּעִרָה לֹא יֵאמֵר, לֹא
 תִשְׁמַע צְעָקָה מִן הַבָּאָר, רֵאשׁ הַהָר
 לֹא יִדְבֹר, כְּנֹוֹי לֹא יִדְבֹק, יִקְרָאוּ
 שִׁירָה בֵּין הַבְּרָה לְהַבְּרָה.
 הַשִּׁיחָה תִּעֲבֹד אֶל גּוֹבַהּ הַחֹבוֹת.
 לֹא יִגְלוּ מִי חֲתוּם עַל רְשׁוּמֵי
 הַגּוּף, הַרְשׁוּמִים לֹא שָׁלָה
 אֲבָל בְּגוּף יֵשׁ שְׁיִכּוּחַ.
 לַחֵץ אֶטְמוּסְפֵרֵי בְּפִסְטָה
 זֶה אֲוִיר בְּעוֹלָם
 שֶׁבְּתוֹכוֹ הִיא מְסִיגָה גְבוּלוֹת לְמִצְאָה
 מִסְתוֹר מִתַּחַת לְאֶרֶץ.

4.
 זֶה לֹא תוֹרַח נִסְתֵר אֲבָל
 זֶה לֹא עֲנִין לְדִין צְבוּרֵי.
 בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן מְרַגְּשִׁים שְׁכּוֹ.
 חֵם הַסִּימְפּוּס מְמַלֵּא אֶת כְּלֵי הַדָּם
 כְּלֵי מְדִידָה נְשָׁלְפִים
 בֵּין קְרוּמֵי הַבְּרָק
 בְּעֵינַיִם הַחֹלוֹת יֵשׁ תְּדָרִים וּקְצָרִים
 וְשִׁתְּפוֹת גּוֹרְלֵךְ אַחֲרֵי הַפֶּל
 אֲבָל הַצְּבוּר לֹא קָדַם לְגְבוּל
 הַגְּבוּל קָדַם לְצְבוּר
 הָאֲבָל קָדַם לְצְבוּר
 וְלֵב חָרַד קָדַם.
 רָעַב הַעוֹר לְלֶהֱבֵ שְׁמֵשׁ
 קָדַם לְאֲבָל עַל אָדָם.
 שִׁיצָא. גּוֹרְלוֹ
 קָטוֹ. גּוֹרְלוֹ מִפְּתוֹן.

$\frac{35}{72}$

$\frac{34}{72}$

ג'רמי פוגל

קיבוץ גלויות

קבוץ גלויות מפיר?
 מפיר
 קבוץ גלויות יודע?
 יודע
 קבוץ גלויות מבין?
 מבין קבוץ גלויות
 יודע קבוץ גלויות
 זוכר קבוץ גלויות
 הייתי
 קבוץ גלויות
 מפיר קבוץ גלויות?
 רואה
 קבוץ גלויות?
 רואה קבוץ גלויות
 יודע קבוץ גלויות

$\frac{39}{72}$

$\frac{38}{72}$

ג'רמי פוגל

ים

חוף גאליה
 תל אביב
 גם היהדות בסוף תמות
 גם הפוכב
 האלים
 עכשו, אבל, חיים

ג'רמי פוגל

כמו צייר סיני

הבט בסוס שלשה ימים
 ציר את הסוס ברגע
 אל תירא ממה שהם אומרים
 אם הם לא מבנים
 את מעבר הזמן
 אתמול האל היה לי על הפתח
 היום אני מחפש מסלה ישרה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

על פי, על אף, על גב

שירי ללוש

לא על פי תכלית, על אפה הארץ
 אשב ואשק לדברים בגללם
 אף שפיה גוער וקולה מתחרה בי, על אפה
 נשקפים רכסי הוד נאלם
 עשה שידבר בי קולם, כי

טון התכלית מצמית ורוצע
 מתהלכת חרשת על גב יבשה

ביום בו גבה יסדק בבושה, נחל
 הזמים יפכה ויזרם: תמלא וידום
 פי התכלית
 בתכול אף ממנו, נחל נכלולי
 אוכל אף סוף סוף לדבר בקולי
 אוכל אף לקחת לישן

$$\frac{40}{72}$$

אהבת עלת הכותרת

שירי ללוש

אם פגעו בי הדפי סערה
 ונקרעתי לא פעם מעצי הערום
 מזה רעב גם ארבה לי עכשו
 אוספת אותי אל מחני הקיום
 רק את אחותי נתלשת זה מכבר
 שפרו לך המים הניחוח לפני
 אפלו הדפה בי תדיר ונפגשנו
 שלובות עלות הנה לי בר די

לא עוד קדקד בודד ביצר
 לא צלע זרה בצוית הקהה
 לרצות להתלות עד פלות תורי
 בסנתוז אורות
 ועורף מתי

$$\frac{41}{72}$$

שלושה פרגמנטים

רועי כספי

*

איזה קטע זה, רק לי קורה? כשאני חושב שרק לי קורה, שכשאני עובר ליד חתול, נראה כאילו מריצים אותו בהילוך מהיר, או שלא רק לי קורה? וכשאני שואל מה זה כל הדאדא הזה ממש כמו שדאנטה שאל, כשחלק מהעולם בהילוך מהיר וחלק בהילוך איטי יותר? בכלל, אני חושב שאני בקצב של הים, בקצב של, בקצב של גרם המדרגות, לפעמים אני מועד כי אני לא חושב בחשכה שנוותר עוד מדרגה, רק לי קורה כשאני מרגיש בקצב של גרם המדרגות? אבל לא בקצב של המדרגות הנעות? רק לי קורה כשאני רוצה לחזור רגע לחתולים, רק לי קורה שכשאני עובר ליד חתול, נראה כאילו מריצים אותו בהילוך מהיר, או שלא רק לי קורה?

*

מספר צללים לאדם, שהולכים ומסתובבים כמו גלגלי מרכבה. כל צל לפניו יפנה, וכל צל יוצא משורש מציאות אחד, כשחמה – טבעת נוצצת בשמש סביב לראשו של המציאות האחד. ויש צללים הנפרשים מן ההרים המושלגים לעמק, וצללי עופות בשמים, על הארץ, וצללי רמשים, וצמחים, וצללי אלמוגים בתוך המים, ויש צללי אדם וחווה, שהם צללים בתוך הצללים: צללי עץ החיים וצללי עץ הדעת, צללי נפש, ויש צללים נפשיים, וצללי דמיון, וצללי מחשבה. אך מציאות אחת, לכל הצללים, שאדם פוגש לרוב בצללי ימיו.

*

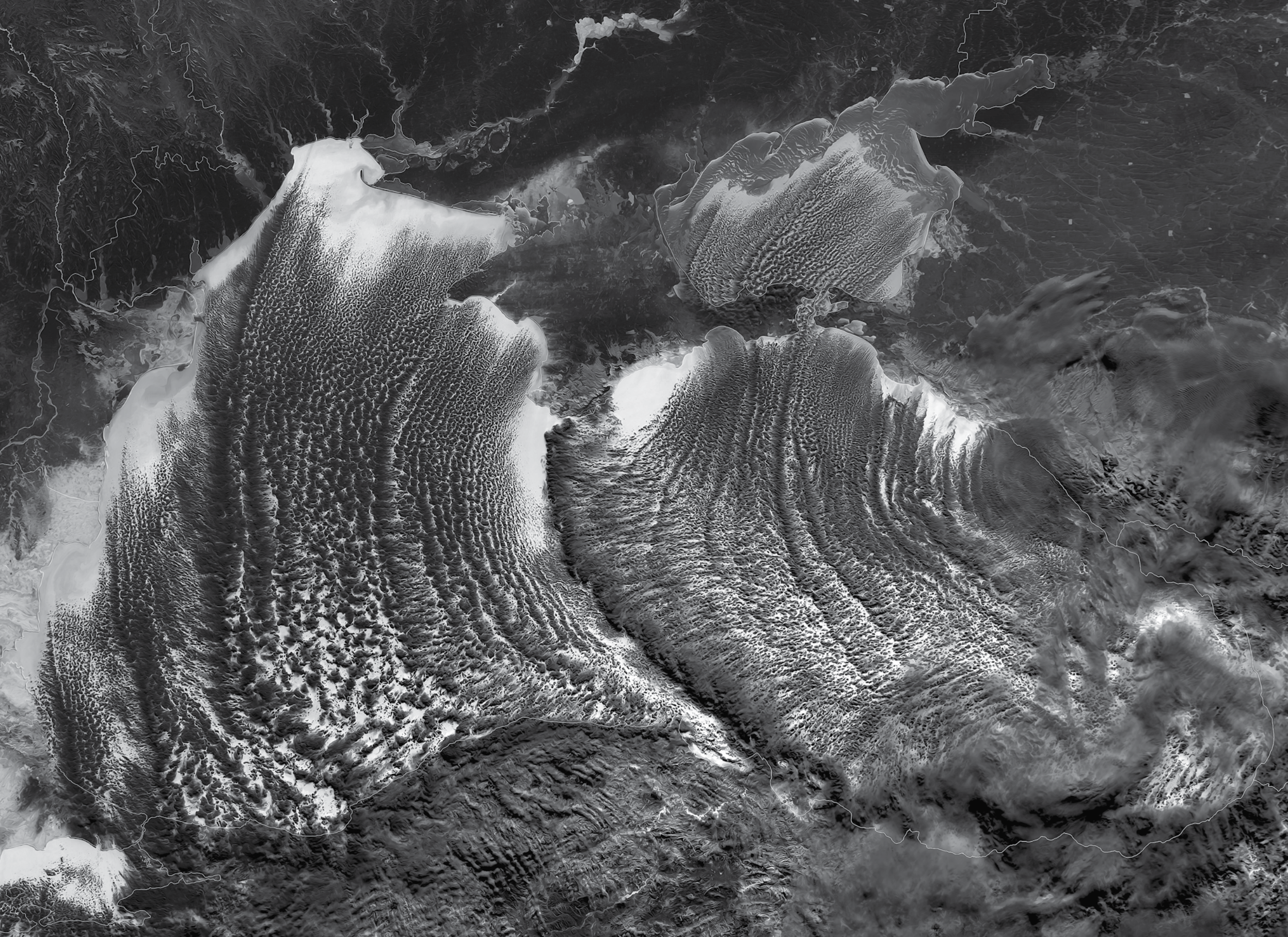
יצאה המשפחה אל היער, איזו פתיחה מפחידה, ועשו קמפינג בסמוך לאגם. עכשיו נרגעתי. הילדים שכשכו רגליים במים, ההורים – איפה היו ההורים? כאן מתחיל המתח, האגם כמו התקף לב, אל תחשוש לכתוב, נפל כאבן באוהל. הילדים שמעו צעקה, של מי, של מי הייתה הצעקה? אולי של חיה, ממין נקבה. היא הייתה על הברכיים, בד האוהל מסנן את האור, אם לא היית מכיר היסטוריה, היה זה צילום על קיר כנסיה של דת חדשה.

סוף סוף לב

נדב נוימן

בְּלִילָה הַזֶּה נִשְׁמַע רְפָרוּף כְּנָפֵי צְפוֹר.
הֵן אֵינָן נוֹשְׁקוֹת אוֹ נוֹסְקוֹת. פְּעָלִים אֵלֶּה
שְׂיָכִים לְעוֹלָם אַחֵר. מִתְבָּרַר
שְׁצֻפוֹר הֵיא דְבָר רַךְ יוֹתֵר. לְפַעְמִים.
עַל כָּל פְּנִים, אֵינְנִי מְדַיֵּק.
בְּלִילָה הַזֶּה נִשְׁמַע סוֹף סוֹף לֵב דּוֹפֵק
בְּרִכּוֹת כְּנָפֵי צְפוֹר שְׂמִתְגַּנְבוֹת בְּחֻרְכֵים
אֶל בֵּית אָבוֹן מְסָק, בְּנוֹי עַל צֹלַע הַר.
מוֹזָר אֵיךְ פְּנֵי שָׂמִים עַל מִדְבָּר
מְלֻיִם הַלְיָלָה אֶת הַפֶּחַד בְּדַרְכֵים
עַד סָף הַדְּלָח, שָׁם הוּא נֶעְצָר.
עֲכָשׁוּ אִתָּה תְּבַחֵר: לְפַתֵּחַ
אוֹ לְהַשְׁאֵר עִם מְסָף נְסוּף שֶׁל קֹדֶם עַל הַפְּנִים.
אֲנִי אֵינִי מִבִּין בְּכֹאֵלָה עֲנִיָּים. אֲנִי מִבִּין
בְּהִזְדַּחְלוּת, הַחֲגֻלְמוֹת וְהַתְּפָאֲרוֹת בְּזוּג כְּנָפֵים
מְנַפְנְפוֹת בְּשִׁקָּט, בְּאִימָה,
הַלְיָלָה סוֹף כָּל סוֹף
בַּחֲשֵׁף לֵב נִשְׁמַע.

 $\frac{43}{72}$ $\frac{42}{72}$

צורה פרקטלית

נדב נוימן

בלילה, בין הסדינים, הצלחתי לראות
 מבעד לכל מה שעושה אותך את בעיני;
 ראיתי את עורך, בשרך, שריריך,
 על כל המנקד, נקוב, מחרץ וחם בהם.
 ראיתי את השער העדין על פניך והרגשתי
 את הגוף מכניס ומוציא אור מהביל
 במכניזת הכרחית. לא שלטת בזה.
 היית קוף נהדר. היית מראה שבה ראיתי את עצמי
 מבעד לעצמי, וזה היה רגע מבעית של מחסור מחלט
 בסגים. הכל השתקף בעצמו ונראה כמו מה שהוא באמת:
 קיום נושם וחי ורטב. היו בפני שתי אפשרויות ובחרתי
 בלא אלימה; כך או לא היה לי ברירה,
 ההשתקפות אינסופית גם במישור המרחק מן הגוף --
 עץ החיים שאנו הענף האחרון בו זכה בכל מקום שבו
 מסתכלים. אנו צורה פרקטלית וזה כל מה שנתן לומר
 מבלי להסתכן.

$$\frac{46}{72}$$

מורס

נדב נוימן

בלילות אנו שוכבים כמו שבילים על המטה
 נפגשים ביד נקפצת, בשרירים הרועדים.
 את רועדת לי במורס דהירתך עם הרוחות,
 אל תוך החשך את זוהרת ואני עודי בשביל
 מנסה לקרא באפל ההביל את הגלויה
 ונלקח אל השמים ודוהר בשביל מקביל
 בין להקות של בני חלום מהו נתק בעלטה
 ושוב חוזר אדם עינים, מין שרשרת בעתה.
 פילים דוברים מרחק של ארצות בין אוהבים
 בך קיעה ובתיפוף בעפרון שהוא הגוף;
 אז אם פדור הארץ הוא מכתב עבור פילים
 בחלום אני כותב לך שיר מדפס בכוכבים
 מסדרים במורס שאת רועדת, אף עם אור
 ראשון שמביאה עמה חמה בערפלים
 ראשונים להסתתר הם בני ירח ואני
 נוהר עם שפת חלום שלא יוצאת מהמסתור.

$$\frac{47}{72}$$

דוד נ"א בוחבוט

א

תְּסוּר עֲתָה הַחֲרָדָה
אֲשֶׁר מֵעַבְר

לִי
אֲנִי.

כִּי גָבֹול נִפְשֵׁי
הַפֶּה מִשְׁנֵי

בְּהַפְגֵּשׁ
עִם בָּשָׂר סוֹדָה.

$\frac{49}{72}$

דוד נ"א בוחבוט

א

טְרוּפוֹת טְרוּפוֹת דְּמַעוֹתֶיךָ בְּכֵלִיר אֲבָק
נִמְחָה בַּמִּשְׁעוֹל אֶל מִי הַשׁוֹפְכִין
וּבְנִזִּיד הַדְּמַעוֹת הַמְחֹק, שׁוֹחִים
מִכְאוּבֶיךָ בְּמַלַּח מֵהוֹל בְּאֲבָק

טְרוּפוֹת טְרוּפוֹת דְּמַעוֹתֶיךָ בְּמַלַּח אֲבָק.

אֲבָק בְּעֵינֶיךָ אֲבָק מְצוּקָה דָּבַק בְּאֲזָנֶיךָ אֲבָק עֲלוּקָה
מְחַק בְּשִׁדְיֶךָ אֲבָק חֲשׂוּקָה.

טְרוּפוֹת טְרוּפוֹת דְּמַעוֹתֶיךָ בְּמַחֲקֶךָ אֲבָק.

הוּ כְּנִסִּי כְּנִסִּי יִלְדֶת-זְמַן עֲשׂוּקָה אֶל חַיֵּי הַפְּרוּצִים בְּדִלְתַת טְרוּקָה
כִּי אַתָּ לִי אַתָּ גוֹף
לְנִשְׁמָה הַפְּרוּקָה.

טְרוּפוֹת טְרוּפוֹת דְּמַעוֹתֶיךָ בְּעֵין יְנוּקָא.

$\frac{48}{72}$

גל עזרן

בעניין אהבתי לכוסות קוקטייל

טענות שונות הפנו כלפי בענין אהבתי
הבחנתי כי תמה השחיה המשתפת בתוך כוסית של ויסקי
עם מצופי תותים
הבחנתי כי אנחנו כבר לא מדברים
לא עליה, לא אהה, לא נופלים ממנה בין חריצי מדרכות
(לא נופלים מאהבה)

זהים אני סחטת לימונים.
כל יום, כל היום, סחטת לימונים
עד שלא יכלתי לזכור
את סחיטת הלב, סחיטתה של הצפור
בעוד שטענות שונות הפנו כלפי מאחור בענין אהבתי
בגין קרקורה של המזנה המצויה שלי בענין אהבתי
אני קוראת לה ג'ימס
(הבחנתי כי אנחנו כבר לא מדברים)

גל עזרן

וכל סחוסני החלום

גל עזרן

גם לא על קצות האצבעות

בְּסֵעֶרֶת הַפְּרָטִיסִיּוֹת הַנּוֹכְחִית הֵם מִחֲתִימִים.
 עֲכָשׁוּ יוֹרְדִים. בְּאַרְבוֹת הָאוֹר
 נִטְפֵס עַל עֲצִים מְחוֹרְרִים
 מְשִׁפִּים הֵיטֵב וּבְלִי מְטָרוֹת
 נִנְטֵף עִם הַמְגֻלְשׁוֹת.
 יֵשׁ מְשִׁבּוֹת בִּינֵי לְבִינָם וְלִפְרָקִים
 אֲנַחְנוּ מְצַלִּיחוֹת לְשִׁמְעַ שְׁעוֹן.
 הֵינּוּ יְכוּלוֹת לְהַזְדַּהוֹת עִם כָּל שְׂאֵלָה
 עַד שֶׁהִיא שְׂאֵלָה, הִיא כֵּן שְׂאֵלָה,
 מָה אִם בְּאֵמֶת נִתְפֵס, נִמַּס לְחוֹף צְפָרִים
 נִטְנֵף וְנִטְפָטֵף עֲצֵמָנוּ בְּכָל הַדְּרָכִים הַשְּׁבוּיֹת, כִּסְפִיּוֹת מִתְפוֹרְרוֹת
 נִכְנָסוֹת מְתָאֲמוֹת לְאַרְבַּע תְּשׁוּבוֹת נִכּוֹנוֹת
 בְּמִשְׁחָק שֶׁל אַחֵר.
 יֵשׁ מְשִׁבּוֹת בְּשָׂמִים וְאֲנִי שׁוֹמֵעַת שְׁעוֹן אֶחָד, מְשִׁנִּי
 וְאֲנִי לֹא יוֹדַעַת אִם זֹאת
 נִשְׁרֹו כָּל הַסִּימָנִים הַמְזֵהִים שֶׁהִיוּ אֲמוּרִים לְנִסָּח אוֹתָנוּ בְּשִׁגְיָאוֹת.
 וְאִין לָךְ אֵת אוֹתָהּ הַשְּׂמֵלָה. גַּם לִי אִין.
 הַעֲיִנִים שֶׁלָּךְ קְרוּבוֹת יוֹתֵר אַחַת לְשִׁנְיָה.
 אֲנִי רָעֵבָה וְאֵת לֹא.
 וְכָל סְחוּסֵי הַחֵלוֹם –
 פִּעַם יְדַעְתִּי כִּיצַד לְסַפֵּר לָךְ אֵת כָּל זֶה.

$\frac{53}{72}$

$\frac{52}{72}$

זֶה לֹא יוֹם שְׂיִחָזֵד, הוּא אוֹמֵר
 וּבִטְרוֹם יִצִּיֵאָה מִחֲעַקֵּשׁ לְהַסְנִיף פּוֹכְבִים
 שְׂאֵינָנוּ מְגִיעִים אֲלֵיהֶם
 גַּם לֹא עַל קְצוֹת הָאֲצָבָעוֹת
 זֶה לֹא מְשִׁנָּה. מָה שֶׁלֹּא נוֹגַע
 לֹא מֵהוּגָה דְבָר שֶׁמְשִׁנָּה דְבָר אַחֵר
 אִם הִיא מְצַלִּיחַ לְהַבְחִין בְּגוֹן הַמְדִיקָה שֶׁל הַפְּרָחִים
 הִיא יוֹדַעַת שֶׁהַהִפְרָדָה חֲשׂוּבָה בֵּין חֲשׂוֹף לְחוֹל
 שֶׁהוֹרְדִים וְרִדִים בְּחִמְשָׁה גְּוָנִים שׁוֹנִים
 שְׂאֵנִי לֹא אֲגִיעַ לְלוֹנְדוֹן
 גַּם לֹא בְּמִחְשָׁבָה.
 חֲמֵשׁ שָׁנִים בְּגָדִים שׁוֹנִים אֲמַרְנוּ סְפָרִים
 שָׁרְנוּ סְפָרִים דְּבַרְנוּ עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ
 וּמְחִירֵי הַיָּין עָלוּ, בְּשִׂאֲבָלֵי נִשְׂרָפוּ הַכְרָמִים
 נִשְׂרָפוּ גַם אַחֵרִים בְּשָׁנָה שְׂעֵבְרָה

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

אודיה רוזנק

סוסון ים שלי

עכְשׁוּ בְּאוֹקֵינוֹס חַיִּים
 וְדוֹ חַיִּים וְאַצוֹת וְסוֹנוֹנֵי יָם וְלִמְרוֹת שֶׁהֵם חַיִּים
 עֲכָשׁוּ בְּאוֹקֵינוֹס הֵם לֹא מְרַגְּשִׁים אֶת הַקֹּדֶר
 שְׁאֲנֵי מְרַגְּשָׁה.
 אֲנִי מְחַכֶּה שְׁיִפֵּל אֶצְלָךְ אֶסִּימוֹן
 אֲנִי מְעֻשָּׁנֶת סִיגְרֵיהָ.

$\frac{55}{72}$

אודיה רוזנק

וכל הזמן אשמה

וְכָל הַזְּמַן אֲשָׁמָה.
 גַּם כְּשֶׁהִשְׁמַשׁ. גַּם כְּשֶׁהֵמִים נוֹגְעִים
 בְּבֶשֶׁר.
 בְּגִלְלֵי שְׁהִשְׁמַשׁ. בְּגִלְלֵי שְׁהֵמִים, בְּגִלְלֵי
 הַבֶּשֶׁר
 כָּל הַזְּמַן אֲשָׁמָה.
 מִיִּשְׁהוּ אַחֵר יָכוֹל הִזָּה לְהִיּוֹת פֹּה.
 בְּמִקוּמִי
 לְהִרְגִישׁ אֶת הַשְׁמַשׁ
 לְדַעַת כִּיצַד. צָרִיף לְאַהֵב
 מִיִּשְׁהוּ טוֹב מִמֶּנִּי.

$\frac{54}{72}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

א

נח אנגלהרד

מַעַל גְּבֵה פְּנֵי הַיָּם
 אָנִי מֵבִיט בְּאֹהֲבָתִי
 וְקוֹרֵץ לָהּ שְׂתַדַּע שֶׁ
 אָנִי מֵבִיט בָּהּ מַעַל
 גְּבֵה פְּנֵי הַיָּם וְאָנִי
 קוֹרֵץ לָהּ פַּעַם נוֹסֶפֶת
 שְׂתַדַּע שֶׁיֵּשׁ גַּם מִתַּחַת
 לְגִבֵּה פְּנֵי הַיָּם שְׂתַדַּע

$$\frac{56}{72}$$

$$\frac{57}{72}$$

א

נח אנגלהרד

אֵלּוּלָא הֵיִיְתָ טוֹב עִם אִמָּהוֹת
 פִּנְרָאָה לֹא הֵיִיְתָ טוֹב עִם בְּנוֹתֵיהֶן
 שְׂכֵן אֵלּוּלָא הֵיִיְתָ טוֹב
 עִם אִמָּהוֹת, הֵיִיְתָ אוֹמֵר טוֹב,
 לְפָחוֹת יֵשׁ אִמָּא.
 וּמִשָּׁם וְעַד לְהַגִּיעַ
 אֶל בְּנוֹתֵיהֶן
 יֵשׁ מִסְדְּרוֹן וְ
 שְׂרוּתִים וְ
 חֶדֶר אַרְוִחַ וְ
 חֶדֶר הוֹרִים וְ
 יֵשׁ אִמָּא.
 אָבֵל, מָה אַתָּה?
 כּוֹ, מַחֲי לָךְ
 יֵהִיָּה חֶדֶר? אַתָּה
 שׂוֹאֵל טוֹב מְאֹד
 אֶפְלוּ מִצִּיּוֹן
 אַתָּה שׂוֹלֵט בְּשִׁפְהָ
 שׂוֹלֵט בְּסִיטוּאֲצִיָּה
 נִכְנָס אֶל הַחֶדֶר וְאוֹמֵר טוֹב
 אֵז אַתָּ אִמָּא שֶׁל שִׁירְךָ,
 טוֹב שְׂאֵת אִמָּא שְׁלָהּ
 כּוֹ, מִצִּיּוֹן, אָבֵל מָה יֵשׁ לָךְ
 לְהַצִּיעַ? מָה יֵשׁ לָךְ, אִמָּא שֶׁל שִׁירְךָ,
 מַעֲבָר לְשִׁירְךָ? הָעוֹלָם הוּא אִמָּא שֶׁל שִׁירְךָ,
 וְאַתָּם שִׁירְךָ.

אם לבגד
רק פכה
מאחל שכל בגידה
תהיה כמו הבגידה הזאת
יתר על כן
שכל מערכות היחסים
יהיו כמו הבגידה הזאת
מי שבוגד כל כך זפה
הופך את מה שהוא בוגד בו לבגידה
שהיא גם כן זפה
אבל פחות
ורק מפני שהיא שלו.

ולמה היא כל כך זפה
קדם כל מפני שהיתה בה אהבה
וימה יותר זפה מאהבה?
שנית מפני שבקש סליחה
וימה יותר טהור מסליחה
סליחה!
יותר טוב שבגד משלא בגד
שהביא לעולם הרבה אהבה
והרבה סליחה.

תודה רבה לו שבגד
ומי שבוכה
מי שבוכה כפויח טובה
בוגדת
בוגדת בעקרונות המוסר
בעקרונות היפי
באהבה ובסליחה
כבר שכחה
מה זה נאמנות
לחלשות של אדם אהוב.

חזי

עמנואל לוי

עכשו אפער לבכות על חזי.
האפר לא נעשה פחות רטב בקיץ.

אבל מה יהיה בתחית המתים?
התרגלת לאבדן
למדת לחיות אתו
וביום בהיר אחד – האבדן הולך ולא ישוב.

באינטרקום מצלצל
מלאך עם סרקופג
מי יוצא מהקפסה? איזה לצו מאפר.
לא הדמוי שזכרת
לא האנתולוגיה שספמנו
חפרפרת.

עם החיים, המת גדל עליך
את לומדת לזכר את זכרונותיו
מי שישו אתך, בסוף יקר לך מחלום.
יום אחד – הפתעה!
גם לרגשות יש תחית המתים!
האבדן שלך קם מהקבר!
תחושת האבדן, עם הזכרונות והעדוניהם –
ממש כמו שהיה, לפני שחזי חזר!

אבל גם הזכרון לא איד שזכרת אותו.
חשבת שזכרת יותר קרוב
פחות חזיון
יותר חזי.

האלמנטרי

עמנואל לוי

יש קוארקים של אשר
מעט קטנים יותר מקוארקים אחרים
מעט אטמים יותר
מעט קימים פחות
אבל אתה לא מחליט ממה עשוי היקום.

$$\frac{61}{72}$$

$$\frac{60}{72}$$

חלומו של איש הנדל"ן

אֶמְצָא אֶת הַבַּחֲרָה
הַכִּי מְגַנִּיבָה
כָּל דִּירָה שֶׁתִּפְגַּס אֵלֶיהָ
אֲנִי אֶקְנֶה אֶת הַבְּנִין

חלומה של הבחורה

אֲנִי אֶמְצָא אֶת הַבֵּר
הָאֶחָד
שֶׁלֹּא יִתְקַלְקַל לְעוֹלָם
וְאֶחָד אֵלָיו

חלומו של הבר

יֹחֵר אֲנָשִׁים
יִנְקוּ אֶסְלוֹת
מֵאֲשֶׁר יִלְכְּלוּ

חלומו של הלכלוך

כָּל הַקִּירוֹת שֶׁל כָּל הַבָּתִּים
יִפְלוּ
וְלֹא יִהְיֶה לִּי עוֹד מְקוֹם
לְהִצְטַבֵּר בּוֹ

חלומם של הבתים החרבים

יָד רַכָּה
שֶׁל אַרְכֵּאוֹלוֹג
תִּלְטֹף מְעֵלֵינוּ אֶת הַשָּׂנִים

חלומו של הארכאולוג

כְּמוֹ הָאֲבָנִים וְהָאֲדָמָה
גַּם הַמִּים
יִשְׁאוּ סִמְנַיִם לְעוֹלָם שֶׁהִיא

חלומם של המים

תִּפְסַק הַהִפְרָדָה בֵּין מִים לְמִים
מִים יִהְיוּ אֶחָד
עָלִיו יִקְרְאוּ קְרִיאַת שְׁמַע

חלומו של הקורא

יִגִּיעַ שְׂכָרִי
מִבְּלִי שֶׁאֶצְא לְעֵבֶד
אֶסָב שְׁעוֹתַי לְנַחֲצוּיּוֹת שׁוֹנוֹת
קְרִיאָה אֲבַל לֹא רַק

$\frac{63}{72}$

$\frac{62}{72}$

חלומה של העבודה

לְהִתְבַּטֵּל

חלומה של מילה אחת

אֲנִי אֶפְלֵ בַּיַּעַר
וְכָל הָעֵצִים הָרַבִּים
יִהְדָּדוּ אֶת נְפִילְתִּי
עַד שֶׁאֶגִּיעַ

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

חלומו של היער

הַדֶּרֶךְ הָאֲרֶכֶה
הַקָּצֵב הָאֲשִׁי
כָּל זֶה בְּטֶדֶר
אֶךְ לְבִסּוֹף יִגִּיעוּ שְׂרָשִׁי
אֶל מְקוֹר הַחֲמִימוֹת הַפְּנִימִית

חלומה של ליבת כדור הארץ

אֲצֵא מִכָּל הַחֲרִים

חלומם של כל החורים

נִפְעַר וְנִפְעַר
וְנִתְאַחָה לְחַר אֶחָד גָּדוֹל
וְנִמְשִׁיךְ
עַד שֶׁנִּחְצָה אֶת הַמַּעֲטָפֶת הָאֲחֵרוֹנָה
וְנַעֲלֵם

חלומה של המעטפת האחרונה

אֶפְלוּ שְׁלֵא צָרִיךְ
יִהְיֶה הַמְשִׁיךְ כְּלִטְהוֹ
גַּם אַחֲרַי

⌘

רומי פלדי

אָנִי רוֹאָה אֶת הַכּוֹכָבִים
 אָנִי רוֹאָה אוֹתָם
 אָנִי רְאִיתִי אֶת הַכּוֹכָבִים
 אָנִי נִשְׁקַתִּי כּוֹכָב פֶּעַם, וְהִיָּתָה לִי לְשׁוֹן מְזֻהָב
 אָנִי נִשְׁקַתִּי אֶת כּוֹכַב הַלְכָת וְחִגְתִּי כְמוֹ הַטְּבַעַת
 אָנִי רְאִיתִי אֶת הַטְּבַעוֹת
 נִשְׁקַתִּי פֶעַם אֶת הַטְּבַעוֹת עִם שְׁנַיִם מֵהַשָּׁטָן
 אָנִי הִיָּיתִי בְּחוּץ-לְחָלָל וּבְדַקּוֹ לִי אֶת הַלְשׁוֹן
 אָמְרוּ לִי לְהוֹשִׁיט וְלִפְרֹשׁ וְלִנְשֹׂם
 דָּקְרוּ לִי אֶת הַנְּיָמִים הַדְּקִים שֶׁמִּתַּחַת לְלִשׁוֹן
 (וּמַעַל הַחֲנִיכִים)
 חֲסַפְסוּ לִי אֶת בֵּית הַבְּלִיעָה
 וְקִבְעוּ שֶׁמֶדְבָּר בְּדַלְקַת טְבַעַתִּיחַ –
 אֲרוֹרוֹת הַטְּבַעוֹת שֶׁהִדְלִיקוּ אוֹתִי.

$$\frac{66}{72}$$

⌘

רומי פלדי

מוֹדָה אָנִי שְׁגַם אָנִי חֲטָאתִי
 רְאִיתִי אֵינְסוֹפִים מִתְגַּמְדִים לְעַמְחִי
 לְפָחוֹת כָּךְ דְּמִיתִי אוֹתָם,
 בוֹעוֹת קְטָנוֹת שֶׁל חֲמֵץ בְּאֹוִיר.
 רְצִיתִי לְקַלֵּף אֶת קִירוֹת הַבַּיִת
 בְּסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר הַבַּיִת הַתְּנַקֵּז לְיָדִי,
 פְּרוּרִים-פְּרוּרִים שֶׁל סִיד וּמְלֵט
 מְצִאתִי אֶת עֲצְמֵי אוֹחֲזָת
 וּמָה לִי וְלָזָה?
 מָה שֶׁלֹּא הַשְּׂמֵדָתִי חֲרָצְתִי אֶת דִּינוֹ,
 הִיָּיתִי הַקִּיסָר וְהַמְּלִין וְהַשְּׂכּוֹל,
 אֵין בּוֹז גְּדוֹל מְזָה שֶׁרַכְשֵׁתִי
 לְחַלְשׁוֹת שֶׁל אֲחֵרִים.
 וּמָה לִי וְלָזָה? אָנִי הַפְּגוּמָה מְכֻלָּם,
 אָנִי הַהוֹכָחָה שְׂאִין תִּקּוּן בְּעוֹלָם,
 בוֹעָה קְטָנָה שֶׁל חֲמֵצָה גְּפָרְתִית,
 וּמָה לִי וּלְפְרוּרִים-פְּרוּרִים?

$$\frac{67}{72}$$

אייל שלום

שירים לטנסי

*
 עֲכָשׁוּ שְׁמֵרַת טַנְסִי כָּל כֶּף לְנֶצַח
 וַיִּקְרָה, שְׁלֹפְנוּ
 גִּרְזוֹ לְזַכָּרָה דְּפִקְנוּ
 מְנַעוּלֵיָהּ קְרָאנוּ
 מִכְתָּבֵיהָ בְּחֵיל שְׁאֵלְנוּ
 שִׁירָה ?
 שִׁירָה?
 שִׁירָה?
 צְלַחְנוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה רֵצַח
 שׁוּרָה
 אַחַר שׁוּרָה.

*
 כָּל כֶּף הַמּוֹן בּוֹר לְדַכּוּי הַפְּרָץ
 כִּמוֹ לַעֲמֹד בְּבוֹר רַק בְּגִלְל שְׁאִתָּה יָפָה
 וַיִּקְצַת נָשִׁי וְלִירֵי אוֹ נְדָהֶם לְאִין הַץ
 מִכָּל כֶּף
 הַמּוֹן
 שְׁלֵא יִכְלְנוּ מִלְּבַד הַרְצוֹן.

*
 עֲכָשׁוּ בּוֹר כִּמוֹ מַצָּב
 עָגֵל
 שֶׁל הַסְּלֵמָה
 אֲדָמָה
 אַחַר אֲדָמָה; וְלֵאלֹא מַעְצוֹר
 יִכְלָתִי לְקַדְּחוּ בְּשִׁטָּה אוֹ
 לְסַבְּכוּ מְקֵלוֹת
 דִּינְמִיט וְ

*
 לְאַחֲרֹנָה הִרְחִיבָה יְדִיעוּתָיָהּ בַּחוּג
 וְלֵאמֹר הָעֵנִין הַגּוֹבֵר בְּאַנוּסָה
 טַנְסִי דּוֹקְטוֹרְנְטִית לְפִיט מַחְבּוּסָה
 עַל קוֹ הַפְּרָשָׁה
 כִּי עֲדִין לֹא גָמְרָה לְמוֹת
 בְּאַהֲלָהּ
 שֶׁל שְׁאֵלָה: הָאֵם...
 סְפָרוֹת...

*
 וַיִּכְבֵּר מְאֹד מְאֹד לְהַשְׁכֵּלָה
 מְקַפֵּת וּבְגִילָה
 טַנְסִי בְּעוֹלַת בְּהֵלָה וְרוֹצָה לְחַזֵּר
 אֶף
 מֵה יוֹעִיל הַמִּישׁוֹר
 לְטוֹבַע בְּמִים

*
 אַרוּחַת הַבִּקֹּר טְרַפָּה. חֲטָאָה בְּחֵרוֹז כְּשִׁשְׁקָלָה
 וְעִיפָה. עֵתָה מַעֲטָפוֹת נְטֻרְפוֹת בְּמַגְרָתָה לְשַׁגֵּר
 גְּרֵסָה גְּרֵסָה; מְגֵרוּתָיָה מְכַבִּירוֹת
 מְנַעוּל עַל צִיר לְקַבֵּר---

----- עַד אֵלֶיךָ -----
 בְּשִׁירֵיָהּ
 מְכַתְּבֵיהָ שׁוֹעִים
 מְבֹטָן
 סְפִינוֹת עֲבָדִים; לְשַׁחֲרוּ.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

להסס או
איך לעשותו בור טוב
עמק

כשושנה
שועה להפתח

תחתי נפתחת

לצורה
של אדמה.

שמעתי אתם יודעים לעבד פה אדמה עם חבל. מה?
שמעתי מצאן אתם יודעים לקרב פה קבר.
בקרבת קברים שמעתי
את אחי חופרים
לאט. אה. שד ושבר.

בחלומי שמעתי את אחי קרבים.

אחי קרבו מדי או מי

שהו דחף. ודאי. או אשמתי
פתאם ה
כל

ו

בגלישה כמו מצב

של חול

דמנטי ואטי.

*

פס פס פרמתי
שלטונה של כתנתי לחד
לבדק בה מדה של טעותי
חזקה עלי כסגנון, מצערך כגסיסה
אך אם תשאל יותר מכל בחלומי

*
הם באים

אלף לילה בלילה אל הבור

כאנשים הישרים מן הצפון
גלוי פנים, בלב שלם
מבסדר, יהודים
קדמעה. כרסיס נאמן.

הם באים
יכשהם באים
בזמו, כחבר
זונות הפולשות להפלת
ובאים
באים להגיד

באים ליצץ
באים לעשות
לביתם מהומה
ויוסף אחד שיוצע
אלמלא באים
אז
במה הנחמה

71/72

70/72

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

קריוניקה¹

יונדב פרידמן

עבים שוחררי הנזלה מתאגדים באפק כמכשפות מתבקשות סביב קדרה, מצטופפים יחדו להקראת גשם נמרצת, מפקרת לאדמה. צפרים גלויזות ראש מטילות לתוך שמיעתך ציוצי אזהרה, מתחננות שפחריקי מהן את ישותך המלפפת על הבטחה קודרת להמתה. במו עורף את חשה טפה מגדלת, על סף המפתיעה, זחלת מערפך לעבר זכרון של יריקה פחדנית, נכספת להנצחה. התפרקותכם לפרודות של פרידה מוטטה את הבעות פניו לכדי עסה זרה, לבלייל מרפז של אימה מטשטשת ומצוקה מפציעה. החלטתך היתה כח טבע רושף, חסין מחרטה, גועש מרצונך לערף נסוי בהקפאתה של חבה אנושה, הנגועה בשיחות קטלניות על סדרות טלוויזיה גולות כאפשרות להחלמה. לפני שהפטיר לך לחלוחית חותמת, ריר צלחה, פרצופו היה נדמה לך כמפלת בץ בשמורה אינדיאנית דלילה הידועה באלפיהווליזם חלוצי והרפבת יאוש לפי דרישה. טפות מלקות את קרקפתך היבשה, ממוססות את חטא התפלשותך בעבר נבגי, שחום מטרה, מושות את התנשפותך ממלתעותיה של קריוניקה גרגרנית כאהבה. אפלו שאין אטב בנמצא, ממטרים כובסים את דמותך ללא רטינה, נספגים ונדחים בך במעגל נצי של התעברות והפלה, משדכים את גורלם לבשרך בפרימה גוברת, גועה. רק נדידת חרמה מונעת מן הרחם לההפך לאתר קבורה.

 $\frac{72}{72}$ $\frac{73}{72}$ The Hum²

יונדב פרידמן

במרוצת בדידותך – קד הופך לעבדת גוף, אימה כמגפה. מים שלא יודעים פוסט מתחרים בנשימתך, הם ידידות מסוג אחר, צלולה. גלים משחרים לחוף נעים בקיומך, עוקפים אותו בפראות מלוחה כמי שמתרחקים מחשובה שלילית, מאבדו בעירה. על יבשת יש – כסאות רחצה עירמים נעוצים באדמה, מחליפים עמה דממה קשת פלסטיק, עצת כפיפה. אינך זוכר מתי טבעת, או איך מגדירים מיתה בעת ההדשה, רק שהסתיימה בצורה מתקדמת מדי לתעודת פטירה. בלתי מאשר לקבורה, אתה מסרק את עברך בקפיצה צורבת, עצובה, פולה מתוכו תחרות שחיה בראשיתית, הרה. סביבותיך נערים מעלי ערוה, מבעבעים מפצעונים, חורים כזרמה, מתוחים כמו שפה נשוכה מעל מקפצת בטון תקינה. בהנץ שריקה – ראיית אותם נורים כחצים רעילים לתוך ברכה עצלה, הם למדו נשימה השגית, הנדסת החנקה, מולדתם היא מדליה מצלחת, זהבת מבע. נטוע במקומך, נצר לבחילה מסיגת וקדם הגנה, ניחוח של כלור מנצח נצמד לכשלוך בתור הערת שולים פעורה. אתה שב לצהרי אינך ללא גדה שניה, נחיריך מחרחרים לשלום, אבל אז שעת מלחמה.

² תופעה של דוחים נואשים על רעש פולשני ויציב בתדירות נמוכה, שרק חלק מן האנושות מסגל לשמע. בין הגורמים שהצעו לשרדה: גנרטור דיזל אשמאי באינדונאה, יחומה של משאבת נקום פעילה, קריאת חוזר של זכר midshipman לנקבה, טיניטוס לחמני וצילילים בהפקה עצמית של און חשופה. לא נתנו הסברים של הבטחת מסתורין, מנגנון הסחה מלבדות מקיפה ופרפוריו של עולם פנימי תחת גזימה.

¹ שמירה בטמפרטורה נמוכה של בני אדמה, בעלי חיים ומומה, זכרונות תחוחים וסיבי חבה, שהרפואה גוצה מלהושיע, על מנת שבעתיד אולי יוכלו לזכות בסבה להפשרה.

سَنَاقِلُكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

حَدِيثُكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

دِينُكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

لَكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

لَكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

لَكُمْ كَمَا كُنْتُمْ

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million, and the number of people in the public sector who are employed in health care has increased from 2.5 million to 3.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for the increase in the number of people employed in the public sector. One of the main reasons is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care has increased from 2.5 million to 3.5 million (Department of Health 2000).

Another reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in education. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in education has increased from 1.5 million to 2.5 million (Department of Health 2000).

A third reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in social care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in social care has increased from 0.5 million to 1.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for the increase in the number of people employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. One of the main reasons is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care has increased from 2.5 million to 3.5 million, 1.5 million to 2.5 million, and 0.5 million to 1.5 million (Department of Health 2000).

Another reason for the increase in the number of people employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care has increased from 2.5 million to 3.5 million, 1.5 million to 2.5 million, and 0.5 million to 1.5 million (Department of Health 2000).

A third reason for the increase in the number of people employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care has increased from 2.5 million to 3.5 million, 1.5 million to 2.5 million, and 0.5 million to 1.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for the increase in the number of people employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. One of the main reasons is the increase in the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care. This is due to the fact that the number of people who are employed in the public sector who are employed in health care, education, and social care has increased from 2.5 million to 3.5 million, 1.5 million to 2.5 million, and 0.5 million to 1.5 million (Department of Health 2000).